

[Valdemar Thomsen.]

Banken opfylder sine Forpligtelser, om at besvare, for det er langt fra ligegyldigt, om Ministeren har et, skal vi sige tidssvarende Syn paa og Forstaaelse af dette efter min Mening overmaade vigtige Spørgsmaal.

Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, sagde, at der ikke vilde ske nogen større Forandring med Hensyn til Bankens Politik. Denne Udtalelse kan ikke, forekommer det mig, virke opmuntrende. Det ærede Medlem sagde ogsaa, at Nr. 2 ved Valget var Bankspørgsmaalet. Dér gør det ærede Medlem sig som allerede nævnt af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller skyldig i en fundamental Misforstaaelse. Nej, for Byerne var Valutaspørgsmaalet, Valutacentralen og alt, hvad dertil hører, Nr. 1, men for Landet var den Tilslutning, Regeringen fik ved Valget, en Tilslutning ikke til Banken, ikke til Valutaen, men til Rentensænkningen, og det vil Flertalspartierne i høj Grad staa sig ved at have i Erindring ogsaa nu, naar Talen er om den nye Danmarks Bank.

I det hele taget virkede det ærede Medlem Hr. Hans Niensens Udtalelser langt fra opmuntrende, for vel rejst maa vi siges at være, om den højtærede Minister ikke har et ganske andet Syn end det, der drager Nationalbankens nuværende, om ikke formelle, saa dog reelle Førstedirektør — og desværre, Nissen flytter vel med over i den nye Danmarks Bank —, vel rejst er vi, om det gamle Repræsentantskab, som foreslaaet i § 30, skal med i den nye Ledelse og derefter suppleres ved Knopskydning. En saadan Bestemmelse gaar mit Parti under ingen Omstændigheder med til, lige saa lidt som vi kan bifalde, at der i dette Repræsentantskab aabnes Mulighed for nye politiske Ben. I øvrigt er vi indforstaaet med, at Banken overtages af Staten, saaledes at der kan blive Harmoni mellem Bankens Handlinger og Regeringens Politik. I den Henseende er det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersens Forslag, synes det mig, et bedre Grundlag at bygge paa end Regeringens. Jeg skal ikke ud over det, der ligger i mine Bemærkninger i al Almindelighed, komme ind paa dette Forslag, men kun sige, at vi agter at stille Ændringsforslag, og deraf vil man saa faa Lejlighed til at se, hvordan vi tænker os dette vigtige Spørgsmaal løst.

Vi mener, at Bankens Styrelse maa have bestemte Regler at gaa efter, men — og det vil jeg gerne slaa en Streg under — det maa være Lovgivningsmagten og ikke

Ledelsen, der træffer Bestemmelser om de Maal, Bankens til enhver Tid skal sætte sig. Derfor vil det være betimeligt, om den højtærede Handelsminister ved denne Lejlighed vil udtale sig om Maalet for den Pengepolitik, der efter hans Mening skal føres.

Af ikke mindre Interesse vil det være at erfare, hvordan Ministeren under de nuværende Forhold mener, at banktekniske Midler skal anvendes; Diskonto og Rentespørgsmaal har selvfølgelig afgørende Betydning, idet man gennem en høj Rente som den, vi har i Øjeblikket, fratager Befolkningens brede Lag den Købekraft, der er Betingelse for Forbrug, Betingelse for, at der kan skaffes Arbejde. En høj Rente-fod betyder under de nuværende Tilstande uoverkommelige Udgifter for Landbruget; en høj Husleje, høje Varepriser o. s. v. Men det Spørgsmaal vil der blive Lejlighed til at drøfte under senere Forhandlinger, og vi vil dér erfare, hvordan Regeringens Stilling er.

Forhaabentlig vil man efterhaanden lære at forstaa, at den økonomiske Uligevægt, der bestaar ved Misforholdet mellem paa den ene Side Eksport og frie Markedspriser og paa den anden Lønninger og bundne Priser, maa bringes til Ophør, til Dels gennem en fornuftig Pengepolitik. Med den Tvangsøkonomi, som vi er inde under, maa det være Lovgivningsmagtens Opgave at tilvejebringe en Indkomstfordeling, saaledes at den enkelte Samfundsborger faar en Løn, der staa i et passende Forhold til den samfundsnyttige Indsats; der ydes. Dette Maal kan naas gennem et Samarbejde mellem Regeringen og den nye Bank. Men vil man Maalet? Det er det store Spørgsmaal.

Saa længe der er stor Arbejdsløshed, burde der ikke være Tale om, saaledes som Tendensen har været i den sidste Tid, at stramme Kreditgivningen. Først naar Rentabiliteten stiger ud over det nødvendige til Opretholdelse af Beskæftigelse, bør man gribe til dette Middel; og i den Henseende er der langt igen, navnlig for Landbrugets Vedkommende. Her maa tilføjes, at i Landbruget bliver der vanskeligt Plads for en liberal Kreditgivning, medmindre man først gennem Rentensænkning eller valutariske Foranstaltninger giver Landbruget Eksistensmuligheder.

Vi fra vor Side under ikke, som saa ofte fremhævet, de mange Ordninger, men vilde langt foretrække, at man i Stedet for gennem et Samarbejde mellem Lovgivningsmagten og Seddelbanken kom ind paa en tidssvarende Rente-, Valuta- og